

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Ὁμιλία στή Φιλιππιάδα στίς 13/4/1981

Τά ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχουν τόσο μεγάλη σημασία γιά τήν πίστη μας καί γιά τήν πνευματική μας ζωή πού εἶναι ἀπαραίτητο νά τά μελετᾶμε συνεχῶς.

Ἐπιγραμματικά λέμε, ὅτι ἕνας ἀπό τούς πύο βαθεῖς νεώτερουσ μελετητές ὀλοκλήρου τοῦ Εὐαγγελίου τό ὀποῖο ἔχει ἐρμηνεύσει βαθυστόχαστα, εὐλαβέστατοσ ἄνθρωποσ λέει: «Τό πύο μεγάλο πράγμα στόν κόσμο εἶναι ὀ Χριστόσ καί στό Χριστό τό πύο μεγάλο εἶναι τά Πάθη Του».

Ὅταν τό σκεφθῆ κανεῖσ αὐτό, καταλαβαίνει πόσο πρέπει νά κάνει ἀντικείμενο μελέτησ του, τά Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἀρχίζομε τῆ Μεγάλη Ἐβδομάδα τήν Κυριακή τῶν Βαίων τό βράδυ, ψάλλομε ἕνα ὠραῖο τροπάριο πού λέγει:

«Τά πάθη τά σεπτά ἠ παροῦσα ἠμέρα, ὠσ φῶτα σωστικά ἀνατέλλει τῶ κόσμω». Δηλαδή τά Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι φῶτα σωστικά γιά τόν κόσμο. Καί ἠ ἕναρξῆ τουσ, καί ἠ ἕναρξη τοῦ ἕορτασμοῦ τουσ πρέπει νά παραλληλίζεταί μέ ἀνατολή ἠλίου. Ὅπωσ ὀ ἠλιοσ ἀνατέλλει, φωτίζει καί ζωογονεῖ ἕτσι καί ἠ ἀνάμνηση τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωτίζει καί ζωογονεῖ τίσ ψυχέσ τῶν ἀνθρώπων.

Στά Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μποροῦμε νά κάνομε διάκριση δύο πραγμάτων:

Τῶν σωματικῶν Του παθῶν καί τῶν ψυχικῶν Του παθῶν.

Καί τά μέν σωματικά πάθη τά παρακολουθοῦμε ἀπό τῆ στιγμή κατὰ τήν ὀποῖαν συνελήφθη, ἐδέθη, ἐδικάσθη καί ἄρχισε τό φραγγέλωμα, ἠ τιμωρία καί ὀ σταυρόσ.

Τά ψυχικά Του πάθη, καί τό τονίζομε αὐτό γιάτί φυσικά ὀ ἄνθρωποσ εἶναι σῶμα καί ψυχή καί ἔχει σωματικά καί ψυχικά πάθη, τά παρακολουθοῦμε βέβαια σέ ὀλητήν πορεία, τῶν ἀχράντων παθῶν, ἀλλά σάν σέ μιά περίληψη, κάπωσ συνοπτικά καί πύο ἔποπτικά τά βλέπομε στήν προσευχή πού ἔκανε στήν Γεθσημανῆ.

Μᾶσ λέγει λοιπόν τό ἄγιο Εὐαγγέλιο σ' αὐτή τήν προσευχή τῆσ Γεθσημανῆ, τήν ὀποῖα θά ἐπιμεῖνομε νά ἀναλύσομε κάπωσ σῆμερα γιά νά δοῦμε τό νόπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

τόν τρόπο μέ τόν όποιο άντιμετώπισε τά Πάθη Του καί για τίτά άντιμετώπισε έτσι.

Τό άγιο Εύαγγέλιο μάς λέγει, ότι άφοϋ έτέλεσε ό Κύριος τό Μυστικό Δείπνο, πήρε τούς μαθητάς Του καί πήγε είς τόν κήπο τής Γεθσημανή. Ό κήπος τής Γεθσημανή ήταν ένα χωράφι πού είχε έλιές, ένας έλαιώνας. Δέν ξέρομε σέ ποιόν άνήκε, τί σχέση είχε, τί ιδιαίτερο του εύρισκε ό Κύριος. Άλλά έχομε τή σαφή πληροφορία, άπό τό άγιο Εύαγγέλιο ότι ό Κύριος άγαπούσε πάρα πολύ αυτό τό χωράφι καί πήγαινε συχνά όταν βρισκόταν στην Ίερουσαλήμ εκεί για νά προσευχηθῆ.

Τό ότι ό Κύριος μας πού ήταν Θεός καί συνεπώς υπέρτερος, υπεράνω τών παθών, άγαπούσε ένα χωράφι μέ ώρισμένες πέτρες καί όρισμένα δένδρα κάπως διαφορετικά καί ήθελε νά πηγαίνει εκεί καί όχι καί κάπου άλλου για νά προσεύχεται, όταν είχε τή δυνατότητα, αυτό μάς δείχνει πώς κάθε προτίμηση δέν είναι άμαρτωλή. Υπάρχουν μερικές προτιμήσεις πού έχουν οι άνθρωποι είτε σέ πρόσωπα είτε σέ πράγματα οι όποιες είναι άπολύτως σωστές, φυσιολογικές στόν έναρετο άνθρωπο τό νικητή τών παθών καί ήγιασμένο.

Μέ αυτό τόν τρόπο καί ό Κύριος μας άγαπούσε ιδιαίτερα τήν άχραντη Μητέρα Του, Ύπεραγία Θεοτόκο, τόν άγιο Ίωάννη τόν Θεολόγο καί τόν άγιο πανεύφημο άπόστολο Πέτρο, τούς όποιους άγαπούσε ιδιαίτερα καί περισσότερο άπό όλους τούς άλλους μαθητάς Του. Όχι σέ ποσό άγάπης αλλά σέ ποιόν άγάπης. Δηλαδή μέ λίγο περισσότερη ανθρώπινη ζεστασιά. Μέ λίγο περισσότερο συναισθηματισμό.

Κατά τόν ίδιο τρόπο λοιπόν ό Κύριος άγαπούσε έτσι ιδιαιτέρως καί τόν κήπο αυτό τής Γεθσημανή.

Άφοϋ λοιπόν έφθασε είς τόν κήπο τής Γεθσημανή είπε σ' όλους τούς μαθητάς Του: «Κάτσετε έδω, μέχρι πού νά πάω νά προσευχηθώ». Συνηθισμένα πράγματα για τούς μαθητές· τό άπεδέχθησαν καί έκάθησαν. Παρέλαβε μαζί Του τόν Πέτρο, τόν Ίάκωβο καί τόν Ίωάννη. Τούς τρεις μαθητές τούς όποιους καί άγαπούσε περισσότερο καί είχαν περισσότερες καί μεγαλύτερες πνευματικές άρετές. Καί τούς λέει: «Καθειστε έδω καί μείνετε άγρυπνοι. Μή κοιμηθῆτε. Γρηγορείτε. Μήν άφήστε τόν έαυτό σας νά άποκοιμηθεΐ». Ήταν ήδη πολύ βαθιά νύχτα. «Μέχρι πού νά πάω παραέρα νά προσευχηθώ».

Λέγοντας τους αυτά τά λόγια ό Κύριος λέγει τό άγιο Εύαγγέλιο «ήρξατο έκθαμβείσθαι καί άδημονεΐν». Δέν τούς τά είπε οϋτε μέ γαλήνη, οϋτε μέ ειρήνη. Η λέξη «έκθαμβείσθαι» σημαίνει είχε τήν άίσθηση, είχε τήν έκφραση, ενός ανθρώπου πού αισθάνεται σαν νά τάχει χαμένα. Σάν νά του ήρθε κατάπληξη. Σάν νά παρουσιάστηκε μπροστά του κάτι τόσο τρομερό πού τόν έκανε νά τά χάσει έντελώς. Έπαψε τό μυαλό του θά λέγαμε νά λειτουργεί. Έπαψε νά μπορεί νά σκέπτεται. Κάτι τέτοιο σημαίνει ή λέξη «έκθαμβείσθαι». Καί τό «άδημονεΐν» σημαίνει αυτό πού λέμε έμεις «τόν έκυρίευσε άγχος».

Αίσθανόταν ψυχικά πάρα πολύ δύσκολα.

Αυτά τά πράγματα διαβάστε τά· είναι πάρα πολύ απλά και δικαιολογημένα. Νά αισθανθοῦμε και ἑμεῖς ἄγχος, νά ἐκθαμβηθοῦμε, νά καταπλαγοῦμε, νά τά χάσομε. Νά μείνομε ἀποσβολωμένοι και ἀπολιθωμένοι ἀπό κάτι πού εἶδαμε και νά μᾶς πιάσει τό τρομερό ἄγχος και ἄγωνία. Εἶναι πάρα πολύ φυσιολογικό γιά μᾶς. Και πολύ κατανοητό. Γιά τό Κύριο μας ὅμως εἶναι κάτι τό πολύ ἀπαράδεκτο. Γιατί; Γιατί εἶναι Θεός. Και Θεός τί σημαίνει; Κύριος. Τί ἀκόμα σημαίνει; Φωτισμένος. Καθαρός. Δυνατός. Και σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο δημιουργεῖται τό ἐρώτημα:

-Καλά, πῶς ὁ Θεός, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός φθάνει στό σημεῖο νά ἐκθαμβεῖται και νά ἀδημονεῖ; Γι' αὐτό ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἡ περικοπή αὐτή τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου ἀλλά και γι' αὐτό ἀκριβῶς πρέπει και ἑμεῖς νά τή μελετήσουμε γιά νά ἰδοῦμε πῶς ὁ Κύριός μας ἀντιμετώπισε τό πάθος.

«Περίλυπος ἐστίν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου».

Ὅταν τό λέει ἕνας ἄνθρωπος, «περίλυπος ἐστίν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου» συνηθῶς μεγαλοποιεῖ τόν πόνο του. Κάθε ἄνθρωπος συνηθίζει τό δικό του πόνο νά τόν βλέπει βουνό και τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τόν πόνο νά τόν βλέπει κουνούπι, μυρμήγκι. Γιατί; Γιατί τό δικό του πόνο κάθε στιγμή τόν αἰσθάνεται και πονᾷ. Τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τόν πόνο δέν τόν αἰσθάνεται, δέν τόν καταλαβαίνει, ἔστω και ἂν ἀκόμα ἔχει περάσει ἀνάλογο πόνο. Ὁ ἄνθρωπος πάντοτε πιέζει τόν ἑαυτό του γιά νά αἰσθανθεῖ γιά τόν ἄλλο συμπόνια.

Ὁ Κύριος ὅμως, ἐπειδή ἀκριβῶς ἦταν Θεός και ὅποιος μελετήσει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο βλέπει ὅτι πουθενά δέν τά ἔλεγε τά λόγια Του παραπανιστά ἀλλά μετά πάσης ἀκριβείας. Ὅταν λοιπόν λέγει «περίλυπος ἐστίν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου» ἐκφράζει τήν ἀλήθεια και θέλει νά μᾶς εἰπεῖ ὅτι αὐτή τή στιγμή, ἡ λύπη μου, ὁ ἐσωτερικός μου ψυχικός πόνος εἶναι τόσο μεγάλος ὥστε θά ἔπρεπε κανονικά σάν ἄνθρωπος -ἂν ἤμουν ἄνθρωπος ἀπλός- και αἰσθανόμουν αὐτή τή λύπη πού αἰσθάνομαι τώρα, θά ἔπρεπε νά παγώσω, νά ξεψυχήσω, νά πεθάνω, μόνο ἀπό αὐτή τή λύπη.

Και ἀφοῦ εἶπε αὐτά τά λόγια ὁ Κύριος πῆγε παραπέρα σέ μιά ἀπόσταση ἀπό τούς τρεῖς μαθητές Του και λέγει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο «ἔπιπτεν ἐπί τῆς γῆς». Τό «ἔπιπτεν ἐπί τῆς γῆς» πού χρησιμοποιεῖ χρόνο παρατατικό δηλαδή χρόνο τῆς συνέχειας -ὄχι μιά φορά ἔπεσε και ἐστάθη- ἀλλά ἔπιπτε συνεχῶς, σημαίνει πῶς ὁ Χριστός ἔκανε ἐκεῖνα πού μερικές φορές μερικοί ἔξυπνοι χριστιανοί κοροϊδεύουν: Ἔκανε μετάνοιες.

Και τό γεγονός ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ σ' αὐτή τήν πνευματική κατάσταση, σ' αὐτή τήν πνευματική κατάσταση ἔκανε στρωτές μετάνοιες, δείχνει, πόσο μεγάλη σημασία ἔχουν γιά

τήν πνευματική ζωή, τοῦ ἀνθρώπου οἱ στρωτές μετάνοιες. Καί καλό εἶναι σάν ταπεινοί δοῦλοι Του καί ὀπαδοί Του καί ἐμεῖς ὅταν βρισκόμαστε σέ ὁποιαδήποτε δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς μας πνευματική καί κυρίως ὅταν βρισκόμαστε σέ κατάσταση θλίψεως καί πόνου, νά μή ζητᾶμε τή δύναμη καί τήν παρηγοριά σέ ἄλλα μέσα τά ὁποῖα εἶναι χωρίς ἀποτέλεσμα καί χωρίς δύναμη, «λάκκοι συντετριμμένοι» ἀλλά στό μέσον καί τό ὄπλο πού χρησιμοποίησε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Καί τό ὁποῖο ἀκριβῶς γιά νά τό χρησιμοποιήσει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός σημαίνει πώς εἶναι τό καλύτερο καί τό δραστικότερο φάρμακο.

Καί προσήχετο κάνοντας λοιπόν μετάνοιες ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, προσήχετο καί ἔλεγε: «Πάτερ, πάντα δυνατά Σοι». Πατέρα μου ὅλα γιά σένα εἶναι δυνατά. «Παρένεγκε τό ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ». Πάρ' το αὐτό τό ποτήρι ἀπό ἐμένα. «Ἀλλά οὐ τι ἐγώ θέλω ἀλλ' εἰ τι Σύ». Ὅμως ὄχι τί θέλω ἐγώ ἀλλά τί θέλεις Σύ. Νά μή γίνει αὐτό πού θέλω ἐγώ, ἀλλά νά γίνει αὐτό πού θέλεις Ἐσύ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶχε ἔρθει στόν κόσμο γιά νά σώσει τόν κόσμο. Καί σάν Θεός πού ἦταν ἤξερε ποῖο ἦταν τό σχέδιο Του. Τό σχέδιο τοῦ Πατέρα καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν τό ἔμαθε ἐκείνη τή στιγμή. Τό ἤξερε. Τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τό πρόσωπο τό δικό μας, πού ἀρχίζει ἀπό τήν πλήρη ἄγνοια, μωρό. Πού ἀκριβῶς γι' αὐτό λέμε «μωρό» ἐπειδή εἶναι τελείως μωρό. Δέν ξέρει τίποτα δηλαδή καί σιγά-σιγά μαθαίνει, μορφώνεται, συνετίζεται, σοφίζεται.

Ἀλλά ὁ Κύριος ἤξερε τά πάντα, ὄχι ἀπό τή στιγμή τῆς γεννήσεώς του ἀλλά πρό αἰώνων. Γιατί ὑπῆρχε πάντοτε μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί συνεπῶς καί τό ὅτι ἀφοῦ θά ἐρχόταν στή γῆ θά ὑπέφερε σάν ἄνθρωπος, ὅλα ὅσα ὑπέφερε γιά τήν σωτηρία μας, τά ἤξερε πάρα πολύ καλά. Καί τά ἤξερε μέχρι τίς λεπτομέρειες καί μέ ἀκρίβεια.

Τί σημαίνει τώρα αὐτή ἡ προσευχή «Πάτερ εἰ δυνατόν;» ὅλα εἶναι γιά σένα δυνατά; Δηλαδή ἀφοῦ τώρα τοῦ ἔλεγε ὅλα εἶναι δυνατά, δέν εἶναι τάχα δυνατό νά ἀλλάξει καί ἓνα σχέδιο καί τελικά νά σώσουμε αὐτόν τόν ταλαίπωρο τόν κόσμο, κάπως διαφορετικά; Πρέπει ὁπωσδήποτε νά συμβεῖ καί αὐτό. «Πλήν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ».

Αὐτά τά λόγια, μένουν γιά τούς ἀνθρώπους μυστήριο κλειδωμένο μέ πολλά κλειδιά ἐάν δέν προσέξουν τό ἔξῃς, πού εἶναι καί ἓνα ἀπό τά βασικότερα σημεῖα τῆς διδασκαλίας τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας δηλαδή εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός καί ἄνθρωπος. Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Ἡ θεία φύση εἶναι ὀλόκληρη καί ἐξ' αἰτίας τοῦ ὅτι ἐνώθηκε μέ τήν ἀνθρωπίνη φύση οὔτε ἐμειώθη, οὔτε ἐστένεψε, οὔτε ἐκενώθη, οὔτε ἄδειασε, οὔτε μίκρυνε, οὔτε τίποτε. Καί ἡ ἀνθρωπίνη φύση τοῦ Χριστοῦ, τό σῶμα Του δηλαδή καί ἡ ψυχή Του, ἀπό τό ὅτι ἐνώθηκε μέ τήν θεία φύση, δέν

ἄλλαξε ἀπολύτως τίποτε. Ἦταν σῶμα καί ἔμεινε σῶμα. Μέ τίς ἴδιες ἀπολύτως δυνατότητες. Καί ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή τοῦ Χριστοῦ ἦταν μία καθαρά ἀνθρωπίνη ψυχή, μέ ὅλα ἀνεξαιρέτως τά ἀνθρώπινα πάθη ἐκτός ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὅλα ἀνεξαιρέτως τά ἀνθρώπινα πάθη. Καί οἱ Πατέρες ἐτόνιζαν πάντοτε ὅτι στά ἀνθρώπινα πάθη ὑπάγονται ὁ φόβος, ἡ δειλία καί ἡ ἀγωνία. Ὁ φόβος, ἡ δειλία καί ἡ ἀγωνία δέν εἶναι γιά τόν ἄνθρωπο ἁμαρτίες. Ἀλλά εἶναι ἀπλῶς ψυχικά, ἀδιάβλητα, δηλαδή ἀναμάρτητα πάθη.

Αὐτά τά ψυχικά, ἀδιάβλητα, ἀναμάρτητα πάθη ἐνήργησαν μέσα στό Χριστό ἐκείνη τή στιγμή μέ τόν πιό δυνατό τρόπο καί τόν ἔκαναν νά αἰσθανθῆ ὅλη τή βαθεῖα ταραχή, πού εἶπαμε προηγουμένως. Αἰσθάνθηκε αὐτή τήν ταραχή ὁ Κύριος, γιατί σάν Θεός γνώριζε ὅλα ὅσα θά συνέβαιναν. Σάν ἀνθρωπίνη «ψυχικά», ἡ ψυχή Του αἰσθάνόταν τήν ἐντελῶς φυσική γιά τόν ἄνθρωπο ἀπέχθεια γιά τόν πόνο. Αἰσθάνόταν τή δειλία τοῦ θανάτου. Καί αἰσθάνόταν γιά ὅλα αὐτά ἀγωνία.

Γιά νά τό καταλάβομε αὐτό, ἄς θυμηθοῦμε, ὅτι γιά τόν ἄνθρωπο τό πιό γλυκό πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἐλπίζει ὅτι ἔχει μπροστά του ζωή καί ὅτι ἀπό κάποια ἀρρώστια κάτι κακό πού τοῦ συνέβη ὑπάρχει ἐλπίδα νά θεραπευθῆ καί νά γίνει καλά, αἰσθάνεται μία ἄνεση καί ἀνακούφιση. Ἀπό τή στιγμή πού θά τοῦ φύγει τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐλπίδα, ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ἡ ζωή του γίνεται τόσο πικρή καί τόσο μαύρη ἀπό τήν ἀγωνία τοῦ θανάτου, ὥστε δέν ὑπάρχει χειρότερη δυστυχία καί ταλαιπωρία. Μπορεῖ νά τό καταλάβει ἕνας ἄνθρωπος μόνο ἂν ἔτυχε νά γνωρίσει ἄνθρωπο πού εἶχε βεβαιότητα στήν ἀρρώστια του ὅτι βαδίζει μέ μαθηματική ἀκρίβεια πρὸς τόν θάνατο. Τότε καταλαβαίνει κανεῖς τί πικρό πρᾶγμα πού εἶναι νά φύγει ἡ ἐλπίδα.

Ὁ Κύριος ὅμως δέν εἶχε ἀπλῶς βεβαιότητα ὅτι βαδίζει πρὸς τόν θάνατο ἀλλά καί βεβαιότητα γιά τί μορφῆς θά ἦταν ὁ θάνατος αὐτός. Καί τί βασανιστήρια ψυχικά καί σωματικά θά περνοῦσε. Μέσα σ' αὐτή λοιπόν τήν κατάσταση ὁ Κύριός μας αἰσθανόμενος αὐτή τήν ἀγωνία ἔλεγε: «Πάτερ παρένεγκε τό ποτήριον τοῦτο ἀλλά νά γίνει ὄχι ὅ,τι θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅ,τι σύ». Αὐτό τό γεγονός, μᾶς δείχνει πῶς πρέπει καί ἐμεῖς νά σκεφτόμαστε.

Εἶναι ἀπολύτως φυσικό καί ἀπολύτως διακαιολογημένο νά ζητᾶμε νά παρέλθει κάθε εἶδους πειρασμός. Ἀλλά πρέπει πάντοτε, αὐτό νά τό ζητᾶμε ὄχι ἐπειδή τό θέλομε ἐμεῖς, «οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». Γιατί; Τί θέλει νά μᾶς πεῖ μέ αὐτό ὁ Κύριος. Ὑπεράνω ὅλων στόν ἄνθρωπο, μᾶς λέγει, δέν εἶναι ἡ ζωή, ὁ πόνος, ἡ χαρά, ὅτιδήποτε ἄλλο, ἀλλά ἡ ταύτιση τοῦ θελήματός μας μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σάν ἄνθρωπος εἶχε δικό του θέλημα καί τό ἐξέφρασε. «Πάτερ πάντα δυνατά Σοι». Ἄν εἶναι δυνατόν ἄλλαξε σχέδιο. Κάνε καί σέ Μένα ἕνα χατήρι. «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω ἀλλ' ὡς Σύ». Ὅμως γιά μένα ὑπέρτατο δέν εἶναι ἐκεῖνο πού θέλω ἐγώ. Ἀλλά εἶναι ἡ ταύτιση μέ τό θέλημά Σου.

Ἐκεῖνο πού θέλουμε ἐμεῖς εἶναι ἀνθρώπινο καί ἐπίγειο. Θά μᾶς προσθέσει λίγη χαρά καί λίγη εὐτυχία ἐπίγεια, προσωρινή. Γιά πόσο χρονικό διάστημα; Κανείς δέν ξέρει. Γιατί κάθε τι τό ἐπίγειο μπορεῖ νά εἶναι καί διαρκείας ὠρισμένων ἐτῶν, ἀλλά μπορεῖ νά περιοριστεῖ καί σέ μία μικρή στιγμή. Ἡ ταύτιση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τοῦ δίνει κάτι τό αἰώνιο. Γιατί; Γιατί τόν κάνει ὅμοιο μέ τόν Θεό. «Γίνεσθε τέλειοι ὅτι ὁ Πατήρ ὑμῶν τέλειος ἐστίν». «Γίνεσθε ἅγιοι καθὼς καί ὁ Πατήρ ὑμῶν ἅγιος ἐστίν». Καί «γίνεσθε οἰκτίρμονες καθὼς καί ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος οἰκτίρμων ἐστίν». Πρέπει νά γίνομε κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, πρᾶγμα τό ὁποῖο γίνεται μέ ἓνα καί μοναδικό τρόπο. Μέ τήν ταύτιση τοῦ θελήματός μας μέ τή θέληση τοῦ Θεοῦ.

Σ' αὐτό τό σημεῖο, εἶναι καλό νά πεῖ κανείς καί τήν ἐξῆς παρατήρηση.

Πολλοί ἄνθρωποι καί σήμερα καί κάθε ἐποχή ζητοῦν νά γίνει ἡ ἐπίγεια ζωή «βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Δηλαδή τί νά γίνει; Νά γίνει συνεχῆς χαρά καί ἀπόλαυση καί διασκέδαση ἡ ἐπίγεια ζωή τους. Ἡ ζωή τους ἐπάνω στή γῆ. Καί ἐν ὀνόματι τῆς ἐπίγειας ζωῆς τῆς μεταβολῆς, μετατροπῆς τῆς ἐπίγειας ζωῆς σέ βασιλεία οὐρανῶν, σέ βασιλεία Θεοῦ περιφρονοῦν τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν δηλαδή τήν ταύτιση τοῦ θελήματός τους μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί εἶναι μία ἀπό τίς χειρότερες πλάνες στήν ὁποία μπορεῖ νά περιπέσει ἓνας ἄνθρωπος.

Ἄφοῦ προσευχήθηκε ὁ Κύριος μας ἀρκετή ὥρα, «ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητάς Του καί εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας». Τοὺς εἶπε προηγουμένως «Γρηγορεῖτε», μείνετε ἄγρυπνοι. Γιατί; Ἦθελε νά αἰσθάνεται, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος, πὼς κάποιος εἶναι κοντά Του. Θυμηθεῖτε τί εἴμαστε ἐμεῖς ὅταν εἴμαστε ἄρρωστοι. Στή σκέψη ὅτι κάποιος ἀγρυπνεῖ καί ὅταν βήξομε ἡ ἀναστενάξομε λέει: Τί ἔχεις; Τί θέλεις; Μᾶς δίνει πολύ μεγάλη παρηγοριά. Καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀπό τόν ἴδιο ἀκριβῶς λόγο καί γιά τόν ἴδιο σκοπό, παρεκάλεσε τοὺς τρεῖς μαθητές του νά μείνουν ἀγρυπνοὶ κοντά Του. Γιά νά βρεῖ τή στιγμή πού θά τό αἰσθανόταν, κοντά τους, λίγη παρηγοριά.

Καί πραγματικά μᾶς λέγει τό Εὐαγγέλιο προσεύχεται, προσεύχεται, προσεύχεται κάνοντας μετάνοιες μέ τό δραστικό ὄπλο καί τήν πιό δυνατή προσευχή πού εἶναι οἱ μετάνοιες καί δέ βρίσκει καμμιά παρηγοριά. Στήν προσευχή δέ βρίσκει γαλήνη γιατί τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἐσωτερική του ταραχή ἀπό ἐκεῖνα πού θά ἤρχοντο. Καί πηγαίνει πρὸς τοὺς μαθητές γιά νά βρεῖ σ' αὐτοὺς λίγη παρηγοριά καί εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας.

Ἡ πρώτη ἀπογοήτευση, γιά τήν ὁποία στό ὠραῖο βιβλίο «Ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ» ὁ Τζοβάνι Παπίνι λέγει: «Δέν ἔφτανε τό Χριστό ὅλη ἡ θλίψη τῶν παθῶν, εἶχε καί τόν ὕπνο τῶν μαθητῶν Του καί τήν ἀπογοήτευση ὄχι ἀπό τοὺς ἀνθρώπους πού πῆγε νά σώσει, ἀλλά ἀπό τοὺς φίλους Του. Ὅχι ἀπό τοὺς Ἰουδαίους καί τοὺς εἰδωλολάτρες καί τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πού πῆγε νά σώσει ἀλλά ἀπό τοὺς πιό ἐπιστηθίους φίλους Του Πέτρο, Ἰάκωβο καί Ἰωάννη».

Καί συνήθως, ἡ ἀπογοήτευση ἀπό τούς φίλους εἶναι πιά πικρή ἀπό κάθε πόνο. Καί λέγει στόν Πέτρο, στόν πρῶτο, τόν ἀρχηγό τῶν μαθητῶν τόν πιά ζηλωτή καί τόν πιά δυναμικό καί τόν πιά θερμό στήν πίστη: «Σίμων καθεύδεις; Οὐκ ἴσχυσας μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ;» Κοιμᾶσαι παιδί μου, οὔτε μιά ὥρα δέν ἄντεξες νά ἀγρυπνήσεις μαζί μου;

Ἐπιτρέπεται νά ποῦμε, πῶς κάθε φορά πού ὑπάρχει ἀγωνία γιά τήν σωτηρία ἑνός ἀνθρώπου ὁ Χριστός ἀγωνιᾷ, ὅπως ἀγωνιοῦσε στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Καί σ' αὐτή τήν περίπτωση πρέπει μερικοί νά γρηγοροῦν καί νά προσεύχονται. Ξέρετε τί θλίψη καί τί ἀπογοήτευση εἶναι (ἡ ἀδιαφορία ἑνός ἀνθρώπου στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ;) Πρέπει νά γρηγοροῦμε γιά τόν Χριστό. Καί νά προσευχόμεθα γιά τήν σωτηρία κάποιου ἀδελφοῦ μας. Καί ἐμεῖς καί τό περιβάλλον μας. Ἐπιτρέπεται νά «μὴν ἰσχύομεν οὔτε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι» καί νά περιορίζομε τήν προσευχή μας, ἐμεῖς πού ἀξιωθήκαμε νά ἔχομε φωτισμό Θεοῦ; Ὅπως λέγει τό ἅγιον Εὐαγγέλιο σέ ὅποιον ἐδόθη πολύ, πολύ καί ζητηθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Γιατί ὅλα τά δῶρα τοῦ Θεοῦ ἔχουν καί εὐθύνη. Καί ὁ φωτισμός τοῦ Θεοῦ ἔχει εὐθύνη. Πρέπει λοιπόν νά «ἰσχύωμεν» καί νά προσευχόμεθα γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους καί σέ εἴμαστε σέ ἀγωνία γι' αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη τήν προσευχή μας γιά τή σωτηρία τους.

«Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν».

Καί μὴ φαντάζεσθε λέει ὁ Κύριος πῶς ἡ προσευχή σας εἶναι μόνο γιά τούς ἄλλους. Σύμφωνα μέ τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, ὁ χειρότερος πειρασμός ξέρετε ποιός εἶναι; Ἡ μᾶλλον ἕνας καί μοναδικός εἶναι ὁ πειρασμός στόν ἄνθρωπο. Ὅταν βρίσκεται σέ δίλλημα μεταξύ θελήματος Θεοῦ καί θελήματος δικοῦ του καί δέν λέγει στόν Πατέρα τόν ἐπουράνιο: «Πάντα δυνατά σοι. Εἰ δυνατόν παρένεγκε τό ποτήριον τοῦτο. Ἀλλά ὄχι ὅ,τι θέλω ἐγώ ἀλλά ὅ,τι Σύ». Ἀλλά χωρίς νά λέει τίποτε παίρνει τή δική του ἀπόφαση, μόνος του, ὅπως τήν πῆρε ἡ Εὐα στόν Παράδεισο, πού δέν ἐρώτησε καθόλου τό Θεό οὔτε μέ προσευχή οὔτε μέ κανένα ἄλλο τρόπο γιά τό πιά εἶναι τό θέλημά Του.

Πειρασμός λοιπόν εἶναι ἡ στιγμή κατά τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος προτιμᾷ τήν ἁμαρτία ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Προτιμᾷ κάτι τό διαφορετικό ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ προτίμηση ὅμως γίνεται ἐπειδὴ μέσα του ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται ἕνα τρομακτικό σεισμό πού ἂν δέν γκρεμίζει ἐντελῶς τουλάχιστον προκαλεῖ φοβερές ρωγμές τό οἰκοδόμημα τῆς πίστεώς του.

Γρηγορεῖτε, λοιπόν, λέγει ὁ Κύριος καί προσεύχεσθε, ἂν θέλετε νά μείνετε πιστοί. Μὴ φαντάζεσθε ὅτι βρεθήκατε πιστοί καί θά μείνετε ἔστω καί ἂν εἴσατε σ' αὐτή τήν ἡλικία τήν γεροντική. Πάντοτε ὑπάρχει δυνατότητα ὁ ἄνθρωπος νά ξεφύγει ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν, τό μέν πνεῦμα πρόθυμον ἢ δέ σὰρξ ἀσθενής».

Ἄν ὁ Κύριος σ' αὐτή τήν περίπτωση, αἰσθάνθηκε τόσο πολύ τήν πίεση

τῶν ἐξωτερικῶν παραγόντων πού θά τόν ὀδηγοῦσαν στά πάθη Του, τόσο δυνατή, ὥστε νά πεῖ: «Πάτερ πάντα δυνατά σοι. Πάτερ ὅλα εἶναι γιά Σένα δυνατά». Ἔ, λοιπόν, ἄν εἶναι δυνατόν διορθώσε καί κάτι... Ἄν ἔτσι εἶπε ὁ παντοδύναμος Χριστός, γιά φαντασθεῖτε, σέ τί κλύδωνα μπορεῖ νά βρεθεῖ ἕνας ἄνθρωπος. Καί ἄν ὁ Χριστός σ' αὐτή τήν κατάσταση, ἔκανε μετάνοιες, ὄχι ἀπλά γονάτισε καί εἶπε λίγα λόγια, ἀλλά «ἔπιπτεν ἐπί τῆς γῆς», καί πάλι δέν εὔρισκε ἡσυχία καί πῆγε στούς μαθητές νά τόν παρηγορήσουν, φαντασθεῖτε πόσο ἕνας ἄνθρωπος ἀδύνατος ἔχει ἀνάγκη τήν προσευχή. Καί ἔχει ἀκόμη ἀνάγκη τί νά κάνει;

Νά διδάσκεται ἀπό τήν μελέτη τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, ὅτι πρέπει νά μήν ἀποκάμνει καί νά μήν κουράζεται ὅταν ἡ προσευχή του δέν τοῦ δίνει οὔτε παρηγοριά, οὔτε τοῦ διορθώνει τήν κατάσταση καί οὔτε φαίνεται ὁ Θεός νά δίνει καμμιά σημασία στήν προσευχή του καί νά τήν ἀκούει.

Ἄφοῦ ὁ Κύριος εἶπε αὐτά τά λόγια «ἀπελθῶν προσηύξατο τόν αὐτόν λόγον εἰπών». Καί πῆγε πάλι καί συνέχισε τίς μετάνοιες. Εἶπε τά ἴδια λόγια καί μετά «πάλιν ἔλθῶν» δεύτερη φορά ὁ Χριστός δέ βρῆκε παρηγοριά στήν προσευχή καί γύρισε πάλι στούς μαθητές Του νά βρῆ παρηγοριά. Ἀλλά τούς ξαναβρῆκε νά κοιμοῦνται. «Ἦσαν γάρ οἱ ὀφθαλμοί αὐτῶν βεβαρημένοι». Καί ὅταν οἱ μαθητές τόν εἶδαν πάλι μπροστά τους, τούς ξύπνησε δηλαδή, ξύπνησαν λέγει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο «οὐκ οἶδισαν τί ἀποκριθῶσιν αὐτῷ». Αἰσθάνθησαν τόση ντροπή πού δέν ἤξεραν πιά τί νά ἀποκριθοῦν, τί νά ἀπαντήσουν.

Μπροστά στόν πόνο Του, αἰσθανόντουσαν οἱ μαθητές ἀπλῶς ὅτι σάν ἄνθρωποι δέν μποροῦν οὔτε νά συμμετάσχουν, ἀλλά οὔτε καί νά τοῦ προσφέρουν καμμιά ψυχική ὠφέλεια. Ἐκείνη ἡ συνηθισμένη καί σέ μᾶς κατάσταση. Πού βλέπομε τόν ἄλλο, μᾶς διηγεῖται τόν πόνο του καί προσπαθοῦμε μέ τά πιό κρύα λόγια νά τοῦ ποῦμε κάτι.

Μετά ἀπό αὐτό, ὁ Κύριος ξαναγύρισε καί συνέχισε τήν προσευχή Του.

Ἡ τρίτη προσευχή γιά τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό ἦταν πιό δύσκολη. Τόση προσευχή στήν ἀρχή καί ὁ Κύριος δέν εὐρῆκε παρηγοριά. Γύρισε στούς μαθητές Του καί δέν εὐρῆκε παρηγοριά καί ξαναγύρισε στήν προσευχή καί λέγει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο «ἐγένετο ὁ ἰδρώς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπί τῆς γῆς».

Ἐρώτημα: Κάναμε καμμιά φορά προσευχή καί ἰδρώσαμε; Ἀστεῖα λέμε. Αἰσθανθήκαμε ποτέ ἀγωνία καί ἰδρώσαμε; Πάλι ἀστεῖα λέμε.

Ἄν λοιπόν οὔτε σέ προσευχή αἰσθανθήκαμε νά ἰδρώσομε, οὔτε ἀπό ἀγωνία ἰδρώσαμε ποτέ, πρέπει ποτέ νά ἔχομε θάρρος καί τόλμη νά ποῦμε ὅτι βρεθήκαμε σέ ἀληθινή θλίψη; Σέ τόση θλίψη ὥστε νά μήν μποροῦμε νά τήν

ξεπεράσαμε; Καί σέ τέτοια άγωνία, πού νά δικαιολογούμεθα ότι δέν άνταποκριθήκαμε, καί δέν τήν περάσαμε νικηφόρα. «Έγένετο», λέει τό Εύαγγέλιο, ό ιδρώς του Κυρίου «ώσει θρόμβοι αίματος». Όταν λέγει θρόμβοι αίματος, τό λέει τό άγιο Εύαγγέλιο, γιατί ό ιδρώς βγαίνει καί έ... τό πολύ-πολύ είναι σαν δροσιά επάνω στον άνθρωπο, τό πολύ-πολύ νά γίνει σταγόνες. Οί θρόμβοι του αίματος βγαίνουν από πηγή καί είναι εκείνο πού πετάγεται απότομα.

Καί τώρα τό έρώτημα: Σ' έναν άνθρωπο, νά γίνει καί ό ιδρώς αυτού ώσει θρόμβοι αίματος, ακριβώς επειδή είναι άνθρωπος καί δέν έχει δύναμη καί εύρέθηκε κάτι μπροστά του πού τον έκανε νά λυπηθεί, νά υποστεί άγωνία, νά τά χάση νά ταραχθή, είναι λογικό. Άλλά ό Κύριος, τό είπαμε καί τό ξανατονίζουμε, είναι ό παντοδύναμος Θεός.

Γιά φαντασθείτε, νά έρχεται σέ ένα ισοζύγιο ή δύναμη του Θεού μέ τήν ασθένεια τής ανθρωπίνης φύσεως. Νά κρατάει ό Θεός ό ίδιος. Καί πάλι νά μή κρατιέται. Φαντασθείτε πόσο μεγάλος πρέπει νά ήταν ό πόνος καί ή άγωνία πού έκανε τον Κύριο ήμών Ιησοΰ Χριστό νά φτάσει στην κατάσταση νά γίνει «ό ιδρώς αυτού ώσει θρόμβοι αίματος». Καί σ' αυτή τήν κατάσταση, «ώφθη αυτώ άγγελος Κυρίου ενισχύων αυτόν». Έρθε νά αναπληρώσει τίς έλλείψεις των ανθρώπων ό άγγελος καί νά τον ενισχύσει ψυχικά σαν άνθρωπο. Νά τον ενισχύσει νά αισθανθεί τήν παρηγοριά κάποιου από τά πλάσματά Του τήν όποία ζητούσε.

Όταν κανείς σκεφθεί ποιός ήταν ό Χριστός καί από πού έπαιρνε ενίσχυση, κυριολεκτικά τά χάνει. Γιατί ό Θεός, ό Χριστός, παρηγορείται από τον άγγελο. Συνέβη δηλαδή απλούστατα εκείνο πού συμβαίνει καί σ' έμας: Ένας μεγάλος άνθρωπος πεπειραμένος, δυνατός μέ γνώσεις, σοφία, σέ μία δύσκολη στιγμή του, πού είναι πικραμένος, από ποιόν ενισχύεται; Από ένα μωρό παιδάκι πού πηγαίνει δίπλα του καί τον χαϊδεύει καί του λέει: «Μπαμπά τί έχεις; Έγώ σέ αγαπάω».

Τί μάς δείχνει καί αυτό; Μάς δείχνει πρώτα απ' όλα, πόσο τέλεια ήταν ή ανθρωπίνη φύση του Κυρίου ήμών Ιησοΰ Χριστού καί ακόμα μάς δείχνει πόσο άπαραίτητη είναι για τον άνθρωπο ή στοργή καί ή αγάπη. Καί πόσο άπαραίτητη είναι καί για τον Κύριο ήμών Ιησοΰ Χριστό -ήταν καί είναι- ή στοργή καί ή αγάπη. Γιατί λέμε ήταν καί είναι; Γιατί ό Χριστός δέν έπαυσε νά είναι καί άνθρωπος. Όπως είχε τότε ψυχή έτσι έχει καί τώρα. Καί τό μόνο πού έχει αλλάξει στην ψυχή του Κυρίου ήμών Ιησοΰ Χριστού, είναι τό ότι δέν είναι πιά δεσμευμένη, όπως όλες οι ψυχές των άγιων καί σέ τελιότερο βαθμό του Κυρίου ήμών Ιησοΰ Χριστού, από τά επίγεια, όπως ήταν τότε.

Άλλά εξακολουθεί νά έχει συναισθήματα. Τί ζητούσε ό Κύριος ήμών Ιησοΰς Χριστός; Ζητούσε τή σωτηρία των ανθρώπων. Καί χάριν τής σωτηρίας των ανθρώπων έλεγε: «ούχ ως έγώ θέλω άλλ' ως σύ». Νίκησε όλες τίς

έπιταγές και τίς αξιώσεις της ανθρωπίνης φύσεως. Και του σώματος και της ψυχής. Ούτε τους πόνους που θα δοκίμαζε και τό θάνατο υπολόγιζε, ούτε τόν πόνο, τήν άδημονία, τήν άγωνία της ψυχής υπολόγιζε. Όσο δυνατοί και άν ήταν οί πόνοι, τόσο δυνατοί που ήταν. Άλλά τί έλεγε; «Πάτερ, όλα για Σένα είναι δυνατά, άν είναι δυνατόν άλλαξε σχέδιο να τόν σώσουμε τόν κόσμο μέ κάπως διαφορετικό τρόπο, αλλά όχι εκείνο που θέλω έγώ εκείνο που θέλεις Έσύ».

Τί του έλεγε του Πατέρα; Άμα θέλεις Θεέ μου λές μιά κουβέντα. Να καταργηθή ή έννοια άμαρτία. Να καταργηθει ή κόλαση. Να καταργηθει ότιδήποτε άλλο και να όδηγηθει ό κόσμος όλος στην Βασιλεία τήν έπουράνιο. Άνεξάρτητα από τίς πράξεις του. Ή να βρούμε κάποιον άλλο τρόπο να φωτισθει. Άν είναι δυνατόν. Άλλά όχι εκείνο που θέλω έγώ. Εκείνο που θέλεις Έσύ. Όχι τό εύκολότερο, αλλά τό καλύτερο. Όλα δυνατά αλλά όχι τό εύκολότερο, τό καλύτερο.

Τό καλύτερο ήταν εκείνο τό όποιο έκφράζει ό λόγος του Κυρίου: «Όχι ό,τι θέλω Έγώ, αλλά ό,τι θέλεις Έσύ». Η ταύτιση του θελήματος του ανθρώπου μέ τό θέλημα του Θεού. Ο άνθρωπος που τήν ταύτιση του θελήματός του, του δικού του θελήματος μέ τή θέληση του Θεού, τήν κάνει σέ τέλειο βαθμό, γίνεται τέλειος και άγιος. Όσο πίο πολύ, τόσο πίο μέγάλος άγιος και τόσο πίο πολύ φώς του κόσμου. Πρώτο φώς ό Κύριος ήμών Ίησοϋς Χριστός. Δεύτερα φώτα εκείνοι που ταυτίζουν τό θέλημα τους μέ τό θέλημα του Θεού και έλεοϋνται και σώζονται.

Και κατά τό μέτρο που αποχωρίζονται από τό θέλημα του Θεού, είναι πάρα πολύ φυσικό να λέμε: «Άφου δέν τόν θέλεις τόν Θεό και δέν θέλεις να ταυτίσεις τό θέλημά σου μέ τό θέλημά Του τό τόσο άγιο, τί καλό περιμένεις;». Μπορεί κανείς να βρει άγιότερο πράγμα στον κόσμο από τό θέλημα του Θεού, που είναι άγάπη, θυσία, ταπείνωση, καθαρότης, άγνότης; Μπορεί; Άφου λοιπόν έσύ δέν θέλεις, γιατί έχεις παράπονο άν ό Θεός δέν σέ θέλει; Και τελικά δέν είναι εύεργεσία, τό ότι στό λέει ό Θεός ότι δέν σέ θέλει, γιατί σέ φέρνει στην ανάγκη να διαλέξεις τό άγιο θέλημα του Θεού από τό δικό σου, τό διεστραμμένο και άμαρτωλό;

Και άφου λοιπόν έγιναν αυτά, ό Ίησοϋς ήλθε για τρίτη φορά και τούς βρήκε πάλι τούς μαθητές κοιμισμένους, και τίς τρεις φορές κοιμόντουσαν και τούς λέγει: «Καθεύδετε τό λοιπόν και αναπαύεσθε· απέχει έλήλυθεν ή ώρα και ό Υίός του ανθρώπου παραδίδεται». Σέ δυό λεπτά έφτασε ό Ιούδας μαζί μέ τούς στρατιώτες και τόν συνέλαβαν για να αρχίσουν τά άχραντα πάθη.

Κάποια φορά είχαν πάει σ' ένα μεγάλο άσκητή που λεγόταν Στέφανος τρεις καλόγηροι να τόν ρωτήσουν για διάφορα πνευματικά θέματα. Άλλά ξεκίνησαν ρωτώντας για τήν για θέματα που δέν είχαν να κάνουν μέ τήν πνευματική ζωή. Ο άγιος Στέφανος καθόταν άπέναντί τους σιωπηλός. Κάποια

στιγμή του λένε:

-Δέν μάς δίνεις πάτερ μιά συμβουλή τί πρέπει νά κάνομε γιά νά σωθοῦμε;

Τούς λέει ὁ ἅγιος Στέφανος:

-Μέ συγχωρεῖτε. Δέν σᾶς ἀπαντοῦσα γιατί μέχρι τώρα δέν ἄκουσα τίποτα.

Πολλά του λέγανε ὅπως εἶπαμε καί λίγα τους ἀπαντοῦσε καί τους εἶπε δέν ἄκουσα τίποτα. Ἐπειδή ὅλα τους τά ἄλλα λόγια, ἦταν «περί ἀνέμων καί ὑδάτων». Ἦταν συνηθισμένη κουβέντα, ἀβροσφροσύνη.

-Μέ συγχωρεῖτε, δέν ἄκουσα τίποτε μέχρι τώρα. Τώρα ὅμως «πού μέ ρωτήσατε» νά σᾶς πῶ. Ἐγώ ὅλη μου τή ζωή μελετῶ τό Σταυρό καί τά πάθη του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτά τά λόγια, ξανάκλεισε τό στόμα του καί δέν τό ξανάνοιξε καθόλου. Δέν τους εἶπε οὔτε μιά λέξη.

Καταλαβαίνομε τί θέλει νά πεῖ;

-Ἐγώ σέ ὅλη μου τή ζωή μελετῶ τό Σταυρό καί τά πάθη του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τί ἦταν αὐτός; Καλόγηρος. Τί ἔκανε σέ ὅλη του τή ζωή;

Προσευχόταν καί σέ ὅλη του τή ζωή ἔκανε αὐτοέλεγχο. Ἐξέταζε πράξεις, σκέψεις καί συναισθήματα. Γιά νά βλέπει, ἄν ταυτίζονται καθόλου μέ τό θέλημα του Θεοῦ. Καί τί λέει: «Μελετῶ σέ ὅλη μου τή ζωή τό Σταυρό καί τά πάθη του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Σχολεῖο πνευματικῆς ζωῆς, σχολεῖο ὀρθοφροσύνης γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι τά Πάθη του Χριστοῦ. Θά προσθέσομε, καί γιά τόν ἅγιο ἄνθρωπο, ἀλλά καί γιά τόν ἁμαρτωλό.

Γιά τόν πιστό ἀγιωσύνης καί γιά τόν ἄπιστο ἀνθρωπιᾶς τό μεγαλύτερο σχολεῖο εἶναι ἡ μελέτη του Σταυροῦ καί τῶν παθῶν του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνοι πού δέν μελετοῦν τά πάθη καί τό Σταυρό του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν ὑστεροῦν ἀπλά σέ πίστη ἀλλά καί ζημιώνονται πολύ.

Σάν ἀστεῖο ἄς ποῦμε τό ἐξῆς: Ἐμεῖς εἶμαστε Ρωμηοί. Καί οἱ Εὐρωπαῖοι εἶναι Φράγκοι. Οἱ Ρωμηοί μαζί μέ τους Ἑβραίους σταύρωσαν τό Χριστό τότε. Ρωμαῖοι καί Ἑβραῖοι.

Κάποια φορά λοιπόν ένας άγιος πραγματικά επίσκοπος στά μέρη τῆς Φραγκιάς, ἔκανε κήρυγμα μπροστά σ' ἕνα βασιλέα τῶν Φράγκων καί σέ πολύ λαό καί στρατό. Ἦταν ἀκόμα εἰδωλολάτρες. Τούς ἐξιστοροῦσε τά πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιά μιά στιγμή πετάχτηκε ὁ βασιλιάς τῶν Φράγκων ἐπάνω καί λέει.

- Ἄν ἤμουνα ἐγώ ἐκεῖ δέν θά τούς ἄφηνά ποτέ, νά κάνουν τέτοια πράγματα στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Τό ἴδιο εἶχε εἰπεῖ καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Ὅταν ὁ Χριστός προέλεγε ὅτι βαδίζει πρός τά πάθη ὁ Πέτρος ἔπεσε ἐπάνω του καί τοῦ ἔλεγε:

- Κύριέ μου, ποτέ τέτοιο πράγμα δέν ἐπιτρέπεται.

Καί ὅταν πῆγαν νά τόν δέσουν, τό Χριστό, ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἔβγαλε τό χατζάρι του καί ἔκανε χρήση. Σάν ἅγιος ἄνθρωπος πού ἦταν δέν ἔκανε καμιά τρομερή χρήση. Δέν κατόρθωσε νά κόψη τίποτα περισσότερο, οὔτε σβέρκο ἔκοψε, οὔτε λαϊμό. Ἕνα αὐτί ἔκοψε. Γιατί δέν τό κράταγε ἡ καρδιά του νά κόψη τίποτε περισσότερο. Μόνο ἕνα αὐτί ἔκοψε.

Αὐτή εἶναι ἡ διαφορά τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου πού θυμώνει καί προσπαθεῖ νά ξεσπάσει στό ἀνωδυνότερο. Γιατί δέν τό ἀντέχει ἡ καρδιά του, νά ξεσπάσει στό βαρῦ. Καί τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι γεμᾶτος ἀπό κακία καί ὅταν τόν καταλάβει ἡ κακία του δέν σταματάει καί δέν δένεται μέ τίποτα.

Ἄφοῦ λοιπόν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἔκοψε τό αὐτί, ὁ Χριστός εἶπε:

Βάλτο αὐτό ἐκεῖ στή θήκη του καί κάτσε φρόνιμα. Γιατί ἐγώ δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπό τή προστασία σου. Ἦ νομίζεις ὅτι δέν μποροῦσα νά παρακαλέσω τόν Πατέρα καί νά κατεβάσει δώδεκα λεγεῶνες ἀγγέλων γιά νά μέ ὑπερασπίσουν; Ἀλλά τά παθαίνω, θά τά ὑπομείνω ὅλα αὐτά κατά ὑπακοή πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Συνεπῶς δέν ἦταν θέμα ἄν μποροῦσε ὁ Κύριος νά ἀλλάξει σχέδιο. Ἄν ἐπρόκειτο νά ἀλλάξει νά μήν ὑποστεῖ τό πάθος θά ἄκουγε ὁ Πατέρας του ὁ ἐπουράνιος, στόν ὁποῖο εἶπε ὁ Χριστός «πάντα σοί δυνατά, ὅλα εἶναι γιά Σένα δυνατά, ἐάν θέλεις ἄλλαξε τό σχέδιο. Βρές ἄλλο τρόπο σωτηρίας». Ἄφοῦ λοιπόν, γιά τόν Κύριο ἦταν ἀπαραίτητο τό Πάθος «δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τή ἡμετέραν σωτηρίαν», ἄς μή ξεχνᾶμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητα «δι' ἡμᾶς καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν» καί ἐκεῖνα πού συμβαίνουν στή ζωή μας. Τά δικά μας πάθη, ὁ δικός μας πόνος, οἱ δικές μας τρικυμίες. Καί πρέπει νά περνᾶνε ὄχι μέ ἀνθρώπινο τρόπο, ἀλλά μέ θεοπρεπῆ τρόπο δηλαδή μέ προσευχή ὅπως ἔκανε ὁ Χριστός καί μέ μετάνοια.

Καί μέ τήν παράκληση, τά λόγια δηλαδή πού ἔλεγε ὁ Χριστός: «ὅλα γιά

Σένα εἶναι δυνατά, ἀλλά ὑπεράνω ὅλων προέχει ὄχι τό πόσο γρήγορα θά ἀπαλλαγῶ ἐγώ ἀπό τό κακό πού μέ βρῆκε, ἀλλά τό πῶς καί σέ τί μέτρο, πόσο θά κατορθώσω νά ταυτίσω τό θέλημά μου μέ τό θέλημα τοῦ ἐπουρανίου Πατρός».

Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα τονίζεται καί ἐορτάζεται μέ τόση μεγαλοπρέπεια, γιά νά εἶναι γιά ὅλους μας σχολεῖο. Σχολεῖο πού ἔζησε ὁ Χριστός, μαθήτευσαν τόσοι ἅγιοι καί μαζί μέ τούς ἄλλους μοναχοὺς καί ὁ ἅγιος Στέφανος.

Ἄς γίνεῖ καί γιά μᾶς «μεγάλο σχολεῖο» ὁ ἐορτασμός τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος γιά νά γίνεῖ καί πιά λαμπρός ὁ ἐορτασμός τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως. Ἀμήν.-